

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 120. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915689565264/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

»Ja, jeg er, ved Profetens Gunst, Hersker i denne Stad. Vær glad, at Du kom her. I den Stad her næst hersker den Sultan, der bygger Pyramider af Menneskehoveder. Der var Du blevet til Slave saa vist, som jeg er Kalif i de dødes Bagdad.»

Jeg svarede, idet jeg forsøgte at tale det østerlandske Sprog: »Stor-mægtige Kalif. Har Du end ikke gjort mig til din Slave ved dine Lænker, saa har Du gjort det ved din Rigdom; thi mine Øjne ere saa blændede af din Glans, at jeg er saa svimmel, som en Jøde bliver det i Ædelstensdalen, og jeg kan ikke finde Vej herfra uden efter dit Bud.»

Tjenere bragte os kostelige Frugter, hvis Navn jeg ikke kender, og mens vi nød dem, sagde jeg:

»Jeg har før set en Himmel saa blaa som denne; men aldrig før følte jeg en saadan Fred ved Synet af den. Jeg har før set en saa kostelig Farve som den grønne Ir, der smykker Eders Tag, men aldrig følte jeg en saadan Glæde ved Synet af den. Jeg har før smagt kølige Frugter, men aldrig før følt en saadan Nydelse i Smagen. Hvoraf kommer dette? Hvorfor synes det mig saa?»

Han svarede: »Fordi Du er i Profetens Paradis, hvor alting aander Islam. Se, Alverden er omvendt af Profetens Ord og stræber i ydmyg Underkastelse at lyde Allahs Vilje, der bevæger den. Se, Him-melen bøjer sine Buer i Tavshed og Ærefrygt. Se, Solstraalerne ud-slynge som dirrende Strenge hans Lov. Se, Jorden bærer os paa sin Ryg og synger med sin Skælven: »Ogsaa jeg bekender mig til Islam«. Og naar der er en saadan Samstemning imellem Orangens Smag og den vilde Dues Kurren og Mandelblomsternes Leg for Vinden, er det, fordi alting toner til det samme Ord: »Der er ingen Allah uden Allah, og Muhamed er hans Profet.»

Jeg sagde med et Hjertesuk: »Jeg vilde ønske, Du kunde omven-de mig til Islam.»

Han svarede: »Kan ikke dette Paradis omvende Dig, hvor kunne da mine Ord? Allah er en retfærdig Herre, han betaler alting tu-sindfold. De uretfærdige kaster han i den røde Afgrund, hvorfra Du kommer; men de retfærdige, som tro, at Gud er een, giver han Bo-lig her. Han giver dem Jord og Hus, Heste, Hustruer og Kameler, hver efter Fortjeneste. Han belønner Hadjis og dem, der falde i Kampen mod de vantro. Her giver hvert Korn hundrede Straa,

hvert Straa bærer hundrede Aks, og hvert Aks hundrede Korn; og Orangen bliver ikke træt af at blomstre, Strengelegen ikke af at klinge, og Kvinderne ikke af at danse. Kan ikke Allahs Rigdomme og Vælde omvende Dig, hvor kunne da mine Ord?

Jeg sagde: »Ak, her er Rigdom nok, og, som det synes, evig Rigdom. Men eje I ogsaa den anden Betingelse for Saligheden, nemlig den evige Evne til at nyde? Bliver Eders Tunge ikke led af Frugternes Saft, og Eders Øje træt ved Huriens Dans? Jeg frygter for, det vilde gaa mig saa.«

Han svarede: »Det er, fordi Du fattes Visdom. Allah har viselig maaget det saa, at kun den troende kan nyde Frugterne af hans Værk, som ere Rigdom og Kvinder, Musik og Vennetale. – Den vantro kan ikke nyde evigt; hans egen Taabelighed støder ham ud af Paradiset efter Allahs Vilje. – Og den, som lever sin Tid i Ærefrygt, Taknemmelighed og Tro og i fuldstændig lydige Underkastelse – dette er Islam – han bliver altid Bort i Allahs Rige, han taber aldrig Smagen for Allahs Velgerninger.«

Og se, det var ved Middagsstid, og Allahs Sol stod som en Zechin i Zenit. Og da jeg med min Vært hævede mine Øjne mod den gyldne Sol, fornåm jeg, han havde Ret: at den er Allahs Profet i Universet, som Muhamed paa Jorden. Jeg fornåm dette, ikke ved Ord, men ved den Stemning, der taler tydeligere end Ord, og en Desighed greb mig. Jeg fik min Part i den Hvile, som griber al Naturen ved Middagsstid.

Da havde jeg enten en Drøm, eller jeg oplevede virkelig det, som jeg vil skildre.

Det var, som mine Sanser forandrede sig og bleve langsomme, saa jeg saa Sol og Maane og Stjerner Gang over Himmelen som marte Skyers Flugt. Jeg saa Solen synke fra Zenit ned mod Horisonten, og medens den steg ned i Nadirs Brønd, saa jeg Halvmaanen vandre over Himmelen som Dronning mellem Stjernerne, og som en Dronning lidt mere langsom end sine Terner.

Saaledes drog tre Dage og Nætter hen over mit Hoved, imedens jeg saa urokkelig mod Zenit; men da jeg atter drejede Hovedet, stod Solen som før i Himmelkuppelens Toppunkt, og min Vært sad som før imellem Oranger og Mandler.

Jeg var blevet vakt ved en lille Fugls Stemme, og aldrig hørte jeg